

Chương 679: Anh Phải “Làm” Với Em Trước!

(Số từ: 2697)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:38 PM 15/01/2024

Trên sân thượng tầng ba của Cung điện Trung tâm, Tetra.

Mặc dù bầu không khí chính trị hỗn loạn sắp bắt đầu nhưng sự hỗn loạn vẫn chưa đến được Cung điện Trung tâm.

Đã khá lâu rồi Harriet và tôi mới cùng nhau uống một tách trà.

“Haah... Em vẫn không thể tin được. Em thậm chí còn không biết chuyện gì đang xảy ra nữa...”

Ngay khi Olivia cảm thấy hoang mang, Harriet dường như cũng ở trong tình trạng tương tự khi cô thở dài thườn thượt.

Mặc dù nói vậy nhưng Harriet đã rút ngắn thời gian và chi phí thiên văn bằng cách sử dụng ma thuật của mình.

Trên thực tế, cô ấy đã tiêu diệt một số lượng lớn quái vật bằng ma thuật đó và cứu được vô số người.

Nếu phải liệt kê những pháp sư vĩ đại trong lịch sử thì Harriet sẽ nằm trong số những người đầu tiên.

Thời gian trôi qua, nó sẽ chỉ trở nên rõ ràng hơn.

Từ giờ trở đi, hầu như mọi quyết định đều do Charlotte đưa ra. Vai trò của tôi là chấp thuận hoặc không chấp thuận chúng.

Trong chiến tranh, chúng tôi là người bận rộn nhất, nhưng bây giờ Charlotte sẽ là người bận rộn nhất.

Mặc dù Harriet có tài năng đặc biệt nhưng cô lại thiếu kinh nghiệm về chính trị.

Tốt nhất là sức mạnh của tôi và Harriet không nên được sử dụng vào lúc này. Tất nhiên, một khi tình hình chính trị ổn định, Harriet sẽ phải ra tay xây dựng các Công dịch chuyển mới.

Về nhiều mặt, Harriet đã trở thành một sự hiện diện không thể thiếu được.

Khoanh tay lại, Harriet nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sự kiêu ngạo và khinh thường trong mắt cô đã biến đâu rồi?

Giờ đây, chúng tràn ngập lo lắng và suy nghĩ sâu sắc. Sự lo lắng và sợ hãi về những gì sẽ xảy ra tiếp theo và những gì đã xảy ra là điều hiển nhiên.

Đã bao lâu trôi qua trong lúc chúng tôi uống trà?

Cái nhìn của Harriet dường như dần dần ổn định.

Tôi không thể biết cô ấy đang nghĩ gì.

"Reinhardt."

Đột nhiên Harriet gọi tên tôi.

"...Hừm?"

"Chúng ta cần nói chuyện."

Chỉ trong một câu đó,

Tôi vô tình cảm thấy ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

“Ồm, ừm... ờm...”

Tôi lúng túng đứng dậy khỏi chỗ ngồi và nhìn Harriet đứng dậy.

Bằng cách nào đó,

Có điều gì đó về cụm từ đó...

Thật là đáng sợ!

Ngay từ đầu chúng tôi đã nói chuyện nhưng việc nói rằng chúng tôi cần nói chuyện khiến tôi cảm thấy như mình sắp phát điên!

Có phải cô ấy đang nói về điều gì khác hơn thế này không? Phải không nhỉ?

Run rẩy vì một nỗi sợ hãi không thể giải thích được, tôi đi theo Harriet khi cô ấy đi đâu đó.

Có phải việc nói chuyện ở chỗ chúng tôi đang ngồi là không thích hợp không?

Harriet dẫn tôi đến một cánh cửa, mở tung nó ra, nhìn quanh và ra hiệu cho tôi bước vào.

Đó là một phòng ngủ, nhưng tôi không thể biết nó thuộc về ai.

Đó không phải là phòng ngủ của Hoàng đế mà tôi đã ở kể từ khi đến Tetra.

Đó là một trong nhiều căn phòng trống, giống như vô số căn phòng khác còn trống.

*Cạch!

Khi tôi bước vào, Harriet đóng cửa lại và khóa lại.

Chờ đã...

Chờ đã?

Tại sao lại khóa cửa chứ?

Có phải cô ấy đang cố ngăn cản tôi trốn thoát? Dựa vào cửa, Harriet nhìn tôi.

"..."

Và Harriet im lặng nhìn tôi, người đang tê liệt vì sợ hãi.

‘Chúng ta cần nói chuyện.’

Tôi nhận ra một lần nữa rằng cụm từ ngắn gọn này còn đáng sợ hơn bất kỳ lời tuyên chiến nào.

Có vấn đề gì không nhỉ?

Tôi đã làm gì sai sao?

Tôi nên làm gì giờ?

Tôi vất óc tìm hiểu xem liệu mình đã làm điều gì khó chịu hay sai trái giữa những sự kiện sôi nổi gần đây hay không, nhưng tôi không thể tìm ra.

Khi tôi nghĩ về điều đó, có vô số điều có thể khiến cô ấy khó chịu.

Tôi đã không làm những gì tôi nên làm, và không phải là tôi không làm gì sai. Đúng hơn là có quá nhiều sai sót để có thể đoán được.

Tim tôi đập thình thịch.

“...Anh có sợ không?”

“Hả...?”

Harriet hỏi, dường như đọc được vẻ mặt của tôi.

Tất nhiên là sợ rồi.

Trong đời, tôi không thể đếm được mình đã sợ hãi bao nhiêu lần.

Nhưng trải qua một nỗi sợ hãi không xác định như ngày hôm nay là lần đầu tiên đối với tôi.

Tôi không biết tại sao tôi lại phải sợ hãi, nhưng tôi chỉ sợ.

Không hẳn là sợ hãi, giống như...

Căng thẳng.

Căng thẳng vô cùng.

Cô ấy không thể nói cho tôi biết tôi đã làm gì sai sao?

Tôi tự tin sẽ quỳ xuống!

Nếu tôi thừa nhận hành vi sai trái của mình và quỳ xuống, tôi sẽ được hỏi tôi đã làm gì sai!

Với quá khứ làm sai trái như vậy, nếu lời nói oán giận đó thốt ra từ miệng đó thì tôi không biết phải bắt đầu từ đâu!

"Anh không định trả lời à?"

Harriet lặng lẽ hỏi.

Tại sao cô ấy lại làm điều này...

Tại sao cô ấy đột nhiên bắt đầu hành động theo cách này?

Đây chẳng phải là điều tôi đã từng làm với những đứa trẻ khác trong những ngày tôi ở Temple sao?

"Anh, anh sợ... anh sợ..."

Đáp lại câu hỏi của Harriet, tôi chỉ có thể gật đầu với vẻ bối rối.

Khi tôi thừa nhận sợ hãi, Harriet nghiêng đầu.

"Tại sao anh lại sợ?"

Tôi cảm thấy như mình sắp phát điên.

Giống như tôi đang mất trí vậy!

“Ồm, em... em thường không như thế này...”

Từ một thời điểm nào đó, tôi không thể nào gay gắt hơn mức cần thiết với cô ấy được!

Tôi cảm thấy vừa có lỗi vừa biết ơn.

Và vì thế.

Và vì thế...

“Em không nên như thế này sao?”

“Không... Không phải là em không nên...”

Harriet đến gần tôi với nụ cười tinh tế.

Khi cô ấy đến gần hơn, tôi lùi lại cho đến khi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ngồi xuống giường.

Harriet nhìn xuống tôi đang ngồi đó.

Với nụ cười tinh tế đó.

“Anh sợ bị em mắng à?”

Bị mắng.

Lời nói thật dễ thương, nhưng nghĩ đến nó thật đáng sợ.

Harriet chưa bao giờ thực sự giận tôi, trừ hồi đầu học kỳ một khi chúng tôi chưa thân nhau.

Không chỉ là cô ấy không tức giận.

Từ lúc nào đó, cô ấy luôn hiểu tôi, chấp nhận tôi và làm điều gì đó cho tôi.

Ý nghĩ về việc Harriet nổi giận và chỉ ra mọi lỗi lầm của tôi khiến tầm nhìn của tôi mờ đi.

Tôi thậm chí còn không biết phải nói gì để xin lỗi.

"Ồm... anh sợ."

Vì vậy, tôi không còn cách nào khác ngoài gặt đầu.

Nếu cô ấy lao vào tôi như vậy, tôi có thể sẽ cắn lưỡi mà chết mất.

Harriet hỏi lại.

"Tại sao lại sợ khi anh chẳng có gì đáng để mất cả?"

Có vẻ như tôi là người duy nhất coi trọng việc này.

Cô ấy muốn nói gì?

Tất nhiên là phải có lý do để bị mất.

Nhưng vẫn...

Thật đáng sợ khi một người không bao giờ tức giận lại nổi giận.

Như thế.

Sẽ không có vấn đề gì nếu ai đó hoàn toàn không liên quan nổi giận với tôi...

"Bởi vì đó là em."

Không chỉ bất cứ ai.

Bởi vì nó không thể được.

Sẽ không đáng sợ nếu một người như vậy tức giận sao?

Cô ấy có thích những lời thốt ra trong cơn hoảng loạn không?

Harriet ngồi trên giường, ngồi lên trên tôi.

Áp sát cơ thể vào tôi, cô ấy nhìn chăm chăm vào mắt tôi, mũi của chúng tôi gần như chạm vào nhau.

Tại sao lại như thế này...?!

Tuy nhiên, hành động và lời nói lại rất khác nhau.

“Em đã xa gia đình quá lâu rồi.”

"Là vậy sao?"

“Vậy là bây giờ em gần như đã hoàn thành xong những gì mình phải làm...”

Harriet liếc nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc.

“Em muốn về Công quốc vài năm, và hiện tại anh cũng không cần em nữa.”

Những lời nói đó như một hòn đá rơi vào trái tim tôi.

Tôi đã hiểu.

Chắc chắn là tôi biết ý cô ấy là gì.

Cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc cảm thấy như vậy.

Tôi biết Harriet thực sự yêu gia đình mình và nhớ họ.

Nhưng đột ngột như vậy?

Không phải chỉ trong một thời gian ngắn mà là vài năm?

Harriet hỏi: “Em có thể làm điều đó được không?”

"..."

Cô đã làm quá đủ rồi.

Cô đã làm nhiều đến mức không thể nào hơn được nữa.

Và điều Harriet đã làm cho tôi là điều mà không ai khác có thể làm được ngoài cô ấy.

Đề hỏi thêm...

Có phải là quá nhiều không?

Cô sẽ không rời đi mãi mãi.

Khi cần cô sẽ quay lại.

Nhưng tất nhiên, không phải lúc nào cô cũng ở bên cạnh tôi, thân thiết như bây giờ.

Cô luôn ở trong tầm tay.

Cô luôn ở vị trí mà tôi có thể nói chuyện với cô, như thể đó là điều tự nhiên.

Cô là người đầu tiên lắng nghe câu chuyện của tôi và theo dõi cận cảnh cuộc đấu tranh của tôi.

Điều đó có nghĩa là cô sẽ không sống như cô đã từng sống trong suốt thời gian qua.

Điều đó có ổn không?

Cô không có ý mắng tôi.

Cô đang xin phép.

Harriet nói về việc chia tay ở một khoảng cách gần đến mức chúng tôi có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Harriet hỏi: “Anh có ghét nó không?”

Tất nhiên là tôi ghét nó.

Chuyện đó...

Tôi ghét nó.

Nhưng đòi hỏi nhiều hơn nữa, yêu cầu cô ở bên cạnh mình như thế đó là điều đương nhiên, có phải là quá đáng không?

Tuy nhiên, cuối cùng...

“Anh ghét... điều đó, tất nhiên là vậy rồi.”

Câu trả lời của tôi thật thảm hại, nhưng đó là tất cả những gì tôi có thể nói.

Đó là sự thừa nhận điều gì đó.

Trước câu trả lời của tôi, Harriet mỉm cười.

Tôi tự hỏi liệu cô có thể cười như thế này không, một nụ cười mà tôi chưa từng thấy trước đây.

Harriet ép sát người vào tôi hơn.

Và trước khi tôi kịp nói thêm điều gì, Harriet đã áp môi cô vào môi tôi.

Trong khoảnh khắc choáng ngợp đó, chúng tôi đã hôn nhau bao lâu?

Harriet tránh xa tôi.

Cô ấy nhìn tôi và mỉm cười.

"Thật ra em đã biết."

"Cái gì...?"

Cô thì thầm vào tai tôi, mỉm cười.

"Rằng nếu em làm điều này... anh sẽ không thể đẩy em ra được."

"Từ một góc độ nào đó, em biết rằng nếu em nói chắc chắn một chút, anh sẽ không thể đứng yên."

"Em tưởng đó là vì anh xin lỗi, nhưng..."

"Không phải chỉ vì xin lỗi. Em đã biết điều đó từ lúc nào đó."

"Em đã biết cách làm điều đó từ lâu rồi."

"Nhưng... điều đó thật hèn nhát."

"Nó thật rẻ mạt."

“Vậy là em đã không làm việc đó.”

"Nhưng... em không muốn làm điều đó mãi mãi."

"Bây giờ em cũng muốn thật hèn nhát và rẻ tiền."

“Bây giờ em sẽ làm mọi việc theo cách của riêng mình.”

Tôi không hiểu Harriet đang nói gì khi lắng nghe.

"Kết hôn với em đi."

Harriet thì thầm vào tai tôi.

"Nếu không em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa."

Đó có phải là ý của Harriet khi nói rằng cô biết phải nói gì không?

—Kết hôn.

Khoảnh khắc cô nói vậy, cảm xúc của tôi trở nên kỳ lạ.

Nếu tôi không đồng ý cưới cô, cô sẽ bỏ đi.

Đây có phải là... cách cô đe dọa tôi không?

"Nhưng, chờ đã..."

“Đừng nói với em là anh không muốn nhé?”

Vẻ mặt Harriet bắt đầu thay đổi.

Không, không phải vậy.

Vấn đề không phải là tôi có muốn hay không.

"...Liệu em có làm điều đó nếu anh không đồng ý không?"

"...Cái gì cơ?"

Trước câu hỏi của tôi, Harriet rõ ràng bối rối.

"Không, ý anh là... em sẽ không làm điều đó phải không?"

Tôi đã có lúc sợ hãi khi cô đề cập đến việc rời đi.

Nhưng bây giờ tôi mới là người cảm thấy bối rối.

"Tất nhiên là chúng ta sẽ làm điều đó."

Nghe tôi nói, mặt Harriet đỏ bừng, như thể cô không hiểu được tình hình.

—Kết hôn.

Đó chẳng phải là điều chúng ta đã được định sẵn phải làm sao?

"VẬY... chuyện đó... sẽ... làm?"

Tôi không chắc cô đang nghĩ gì. Harriet có nghĩ rằng có lẽ chúng tôi sẽ không vượt qua được chuyện đó không?

Thu hết can đảm để hỏi, môi Harriet run lên.

Cứ như thể cô đã quên mất bước đi táo bạo của mình cách đây không lâu.

"Tất nhiên là chúng ta sẽ làm vậy. Chúng ta phải làm vậy."

"Ồm, Aa... Ồm, vâng..."

Trước sự khẳng định của tôi, mặt Harriet cuối cùng cũng đỏ bừng.

Đồ ngốc của tôi.

Cuối cùng thì.

Em.

Cuối cùng cô gái này

Khiến tôi phải nói những lời như vậy.

Và thậm chí còn tệ hơn nữa.

"Và... nói ra điều này có thể là kỳ lạ, nhưng..."

"...Gì cơ?"

"Liệu anh... chỉ làm điều đó với em thôi sao...?"

Có vẻ như cuối cùng cô ấy đã nhận ra nó hơi khác so với những gì cô tưởng tượng. Vẻ mặt của Đồ ngọc cứng lại.

"Vớ, vớ em và... ờm... Charlotte và... Olivia nữa... anh có định làm điều đó không?"

Tất nhiên rồi!

Tôi là một Hoàng đế!

Tôi phải tạo ra quyền lực thông qua hôn nhân nếu cần thiết.

Tôi thậm chí có thể phải làm nhiều hơn thế nữa!

Việc tôi làm hay không không phụ thuộc vào tôi. Nó đã bị ràng buộc để xảy ra!

Bây giờ sẽ thật kỳ lạ nếu tôi không làm vậy!

“Aa... em hiểu rồi... kiểu... chuyện đó... em hiểu rồi... tất nhiên là thế...”

Harriet gật đầu ngơ ngác.

Sau đó vẻ mặt cô dần dần nguội lạnh.

Cuối cùng, đó vẫn là một câu chuyện rác rưởi.

Trước mặt cô, người đã lấy hết can đảm để cầu hôn.

Vâng, anh sẽ làm điều đó với em và với những người khác nữa.

Tôi đã nói một điều như vậy.

Cuối cùng, Harriet, người đang ở trên tôi, tỏ vẻ bức bối.

Và cuối cùng.

*Thud!

"Ồm... Aa..."

Cô ấy bắt đầu bóp cổ tôi.

"Ừ, em biết mà...! Anh, anh! Em ghét anh quá!"

Nước mắt trào ra trong mắt cô.

“Em thực sự ghét anh nhất thế giới!”

Trong tình huống không còn lời nào để nói dù có mười miệng, tôi không còn cách nào khác ngoài việc để cô ấy bóp cổ mình.

"Vậy thì! Làm với em trước đi! Em bảo làm với em trước mà, đồ rác rưởi!"

Harriet hét lên như thể cô sẽ chết ngay tại chỗ nếu không làm như vậy.

<Trans Note>

Harriet vẫn là dễ thương nhấtttt (◡‿◡)

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

mo

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIỀN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading